

POREDNI BOBI

VESELA ZGODBA S SLIKAMI.

Spisal G. T. ROTMAN.

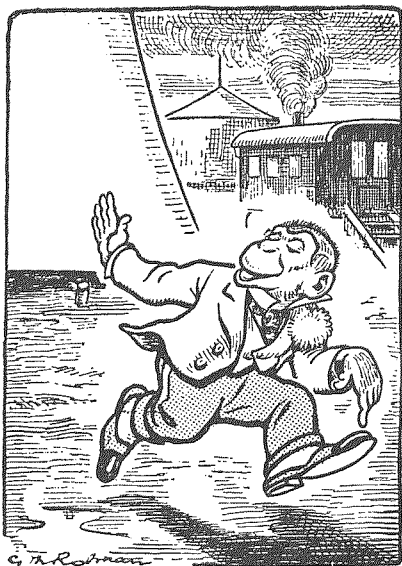
Z dovoljenjem cerkvenega oblastva.

59655

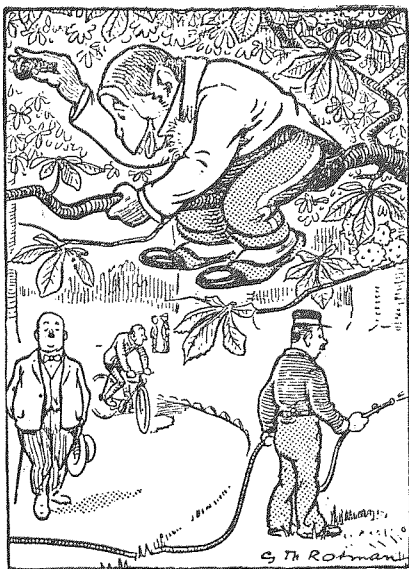
1.

Bobi je bil pametna in prebrisana opica. Njegov gospodar ga je pripeljal iz Afrike, da je v cirkusu za denar razkazoval svoje umetnije. Kupil mu je tudi lepo obleko; tako nališpan je bil Bobi ljudem zelo všeč. Pri predstavi so najrajši gledali njega.

2.

Toda Bobijevo življenje v cirkusu je bilo težko. Ko se mu je nekaj pri predstavi nekaj ponesrečilo, so ga neusmiljeno nabili. To se mu je tako zamerilo, da jo je še tisto noč popihal. «Oj, z Bogom suženjsko življenje, svoboda je pač lepša stvar!»

3.

Gospodar ga je iskal in ves obupan tekal po cirkusu. Bobi je pritekkel v ljudski vrt in se je skrila v veje velikega kostanja, tam je tudi prenočil. Tudi zjutraj se ni upal na svetlo. Rajši se je kratkočasil s tem, da je metal kostanje na sprehajalce.

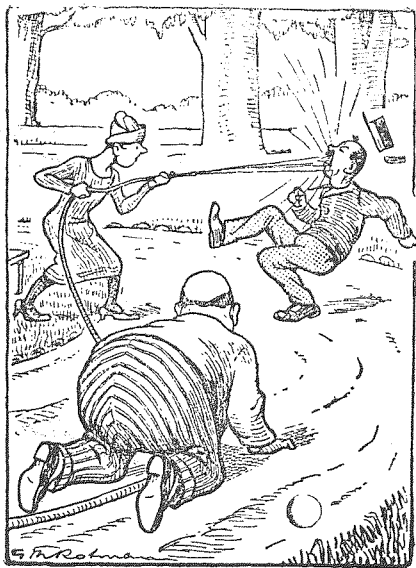
4.

Prvi kostanj je priletel na glavo doktorja Plešca. To je bil imeniten gospod, ki se je vedno sprehajal s klobukom v roki. Tlesk! mu je treščilo z vso močjo na golo glavo. Doktor Plešec je jezno gledal na vse strani. Pa je zagledal dva šolarčka, ki sta se mirno razgovarjala.

5.

«Aha!» je zavpil. «Zdaj vama poka-
žem!» Ko pa je stekel proti njima, se je
spotaknil ob vrtnarjevo vodno cev, ki je
ležala čez pot. Telebnil je na nos. A
zgodilo se je še hujše: vrtnar je radi
nepričakovanega sunka izgubil oblast
nad cevjo ter poškropil gospodično, ki
je sedela s knjigo v roki na bližnji klopi.

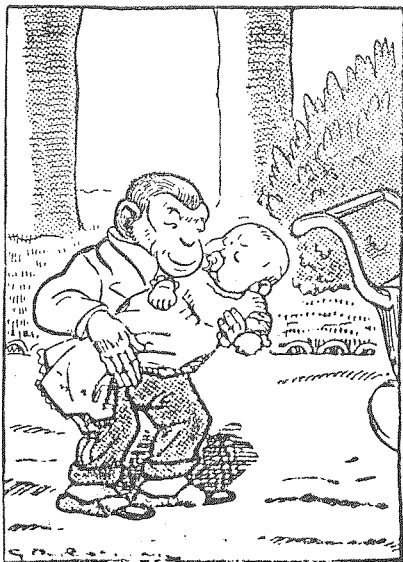
6.

Gospodična pa ni bila ravno krotka. Planila je s klopi, iztrgala vrtnarju cev iz rok in pomerila vanj. Škropila ga je, dokler se ni ves premočen sesedel na tla. A tedaj je prisopihal doktor Plešec in povedal, da nesreče ni kriv vrtnar, ampak preklicana paglavca. «Joj, joj», so zastokali vsi trije, «mladina je pa vsak dan bolj poredna!»

7.

Zdaj je prišla v vrt Špela z vozičkom, v katerem je peljala malo Bredico na sprehod. Vročina je bila huda. Špela je sopihaje sedla na klop pod Bobijevem drevesom. Skrbno je zasenčila dete z odejo, da ne bi sonce pripekalo nanj. Potem je blaženo zadremala.

8.

«Imenitno mora biti, če ležiš v takem-
le krasnem vozičku», je pomislil Bobi.
Nalahko se je spustil z drevesa, vzela
Bredico v naročje in jo skrila za grm.
Nato je legel v voziček, potegnil odejo
na obraz in zaspal.

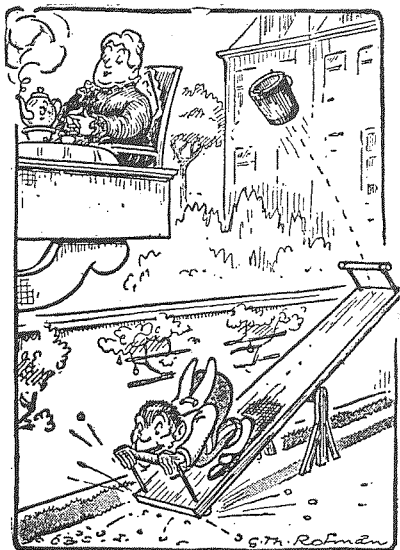
9.

Čez četrť ure je Špela skočila na noge. «Glej, glej, saj to je gospa Kozamurnica!» Nekaj časa sta se prijazno pogovarjali. Potem je rekla Špela: «Vem, gospa, da bi radi videli našo Bredičo. Prav srčkana živalca je!» Tako je rekla Špela, vzdignila odejo in... jojmene, kako sta se prestrašili, ko sta zagledali Bobijevo kosmato glavo!

10.

Bobi, ki ga je to vreščanje predramilo, je planil iz vozička. Ušel je na visok zid, za katerim je bil vrt gospoda Podpetnika. Gospod Podpetnik je pravkar pleskal svojo vrtno lopo s katramom. Lonec s katramom je bil postavil na spodnji konec gugalnice.

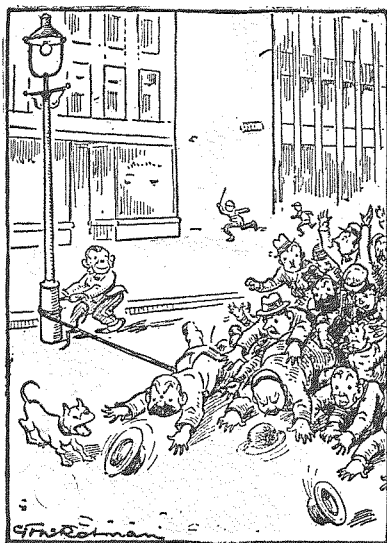
11.

Gospa Podpetnica je sedela v židani obleki na balkonu, pila čaj in zadovoljno gledala okoli. Tisti hip je skočil Bobi na zgornji konec gugalnice; gugalnica se je prevrnila in lonec s katramom je odletel visoko v zrak.

12.

«Minka, stopi brž po moj rjavi poletni klobuk!» je prav tedaj zaklicala gospa Podpetnica svoji služkinji. «Deti moram nekaj na glavo, ker sonce premočno pripeka.» Pljusk! Uboga gospa je komaj izrekla te besede, ko se je povežnil lonec s katramom naravnost na nje-no glavo!

13.

Gospa Podpetnica je obupno mahala z rokami, da bi se rešila smradljivega lonca. Bobi pa jo je pobrisal na ulico. Za njim se je zbrala velika truma preganjalcev. Da bi se rešil, je zgrabil za vrv, ki je visela z nekega voza, in jo urno potegnil čez cesto. Zdaj so ljudje vse križem popadali drug na drugega.

14.

Blizu tam je sedel na klopi prodajalec balončkov. Mož je privezal balončke za naslonjalo klopi in sladko zakinkal. Hitro kakor škrat je Bobi pritekkel h klopi, odvezal vrvico s prsti in zobmi — in ker je vrvico močno držal, so ga balončki še tisti hip odnesli visoko v zrak.

15.

Vedno višje so ga nesli, visoko nad drevesa in strehe, dokler se niso zapletli v električne žice. Bobi je nepremično obvisel v zraku. A to še ni bilo najhujše! Najstrašnejše je bilo to, da je obvisel nad dimnikom, iz katerega se je kadilo kakor iz pekla.

II.

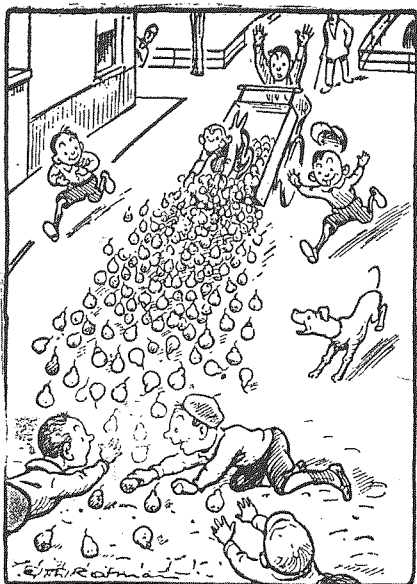
16.

Iz dimnika je prihajal gorak dim. Zato so balončki čez nekaj minut vsi popokali. Bobi je padel naravnost v dimnik. Letel je globoko skozi saje in dim in padel v velik lonec mlečnega riža. Štrbunk!

17.

Kuharica je prestrašena zbežala iz kuhinje in glasno zaloputnila vrata za seboj. «Menda ne mislijo ti ljudje, da se bom pustil kar tako zapreti?» je rekel Bobi sam pri sebi. Jeza ga je pograbila in — tresk, tresk! žvenk in klenk! so leteli krožniki, sklede in kozarci po tleh in se razbijali na kose.

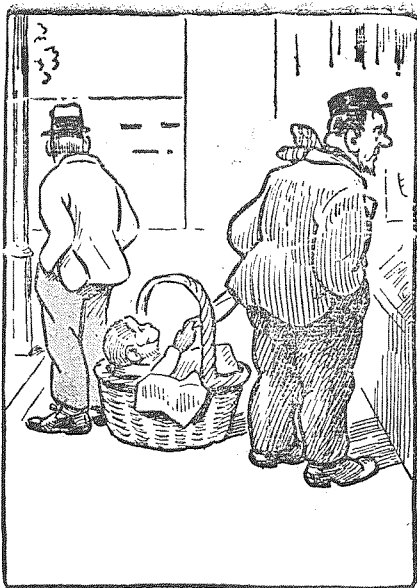
18.

Ko se je Bobiju jeza ohladila, je odprl okno in pogledal ven. Bil je v drugem nadstropju! Nič ni pomišljal, kar drzno je skočil doli. Priletel je na voziček hrušk, ki je drdral mimo hiše. In ker je cesta šla strmo navzdol, so hruške v veliko veselje otrok letele na vse strani.

19.

Bobi pa se ni ustavil, marveč si je nabrusil pete in zbežal. Pritekel je do Vrbaná iz Ribnice, ki je stal pred neko trgovino zraven svoje prazne košare in zamišljeno kadil cigaro. «Boljšega skrivališča si ne morem želeti!» Tako je mislil Bobi. Hitro je smuknil v koš in se pokril s platnom, ki je ležalo na dnu.

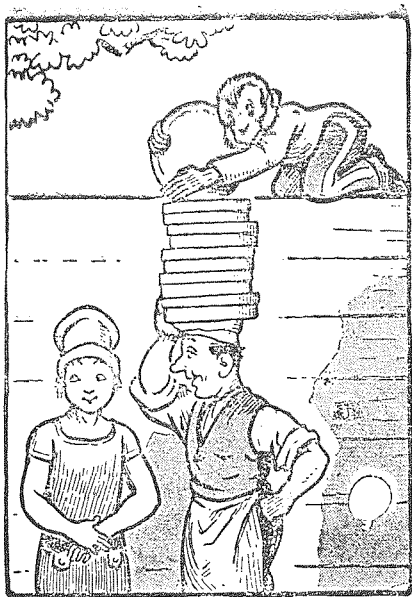
20.

A glejte! Tisti hip jo primaha Pepo iz Prvačine. Časa je imel dovolj, denarja tudi, pa je obstal pred trgovino, da bi si kaj izbral. Rdeča rutica, ki mu je visela iz žepa, je takoj vzbudila Bobijevo poželenje. Počasi je iztegnil roko, da bi mu jo smuknil. A Pepo je brž začutil, da se nekdo peča z njegovim žepom.

21.

Jezno se je ozrl. Ker ni videl opice, je seveda mislil, da je Vrban otipaval njegov žep. «Pokažem ti, kaj se pravi segati rodoljubu z dežele v žep!» se je zadrl in prisolil Vrbanu tako klofuto, da je vznak telebnil po tleh.

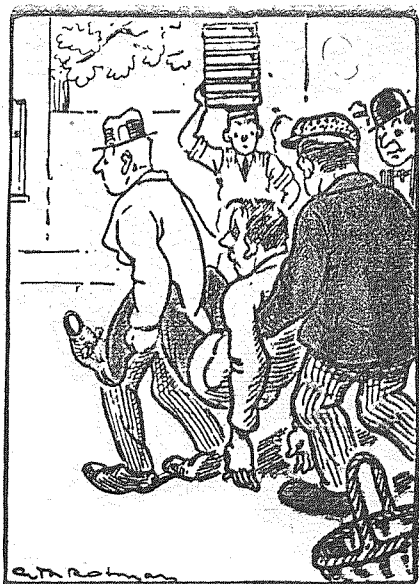
22.

Bobi je videl, kako je nedolžen človek trpel radi njega. Zato bi bil siromaka rad potolažil. Oziral se je na vse strani. Zagledal je pekovskega pomočnika, ki se je pogovarjal z neko gospo. Na glavi je nosil grmado tort, vsako posebej v lepi okrogli škatli.

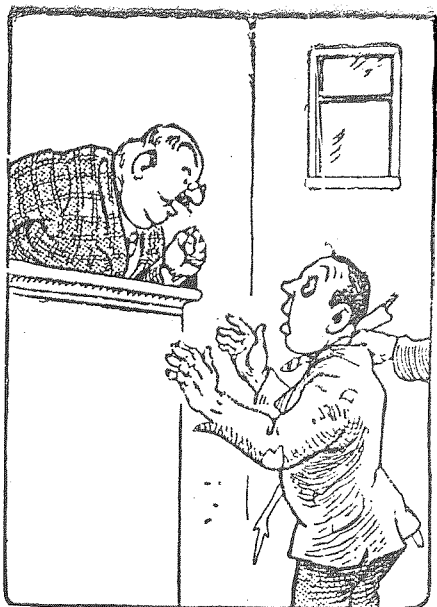
23.

«Taka torta bi ga gotovo potolažila», je pomislil Bobi. Splezal je na plot, ob katerem je stal pomočnik, in mu vzel eno škatlo. Skočil je k nesrečnemu Vrbanu, ki je še vedno sedel ves omamljen na tleh, in mu položil škatlo na kolena. Nato jo je urno popihal.

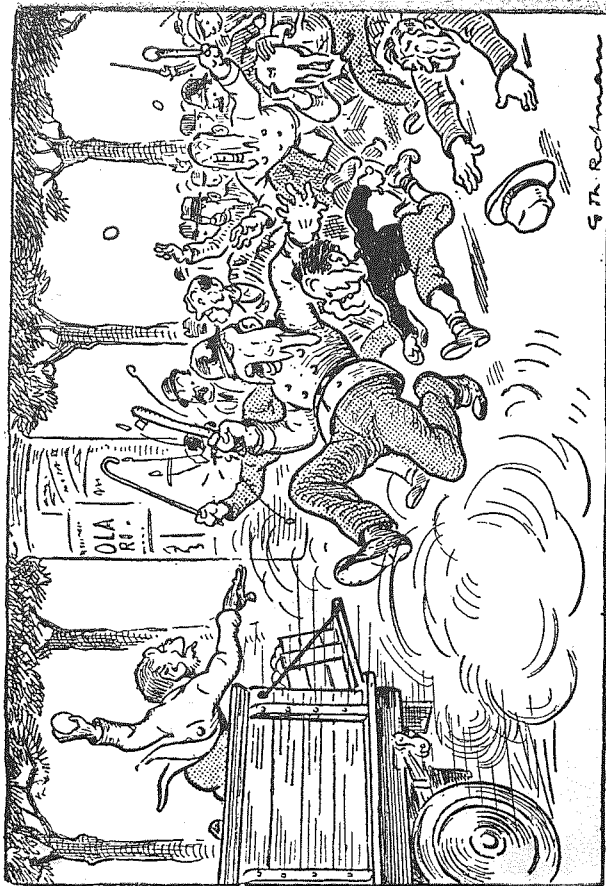
24.

Toda pek je kmalu zapazil, da so mu odnesli torto. Ko je zagledal Vrbana s škatlo na kolenih, je zavpil, kakor bi ga drli na meh: «Tat, tat! Torto mi je ukral!» Z vseh strani so pritekli ljudje in ubogi Vrban jih je iznova dobil po grbi. Potem so ga prenesli na policijo.

25.

Policijski komisar je nesrečnega Vrbana močno ozmerjal. Vrban se je tresel kakor šiba na vodi. Trdil je, da je popolnoma nedolžen. In sreča mu je bila mila. V tistem trenutku je planil v sobo Bobijev gospodar. «Oh, gospod komisar!» je zaklical ves obupan, «moja opica je ušla! Joj, kaj naj storim!» «Aha!» je rekel komisar, «zdaj pa vemo, koliko je ura!»

26.

Takoj so sklicali vse stražnike in jih poslali na ulico, da bi ujeli hudobnega Bobija. Kmalu mu je bila za petami cela vojska policajev in drugih ljudi. Kako naj se vendar reši? Hop! je skočil v avtomobil, poln jajec, ki se je pripeljal mimo njega.

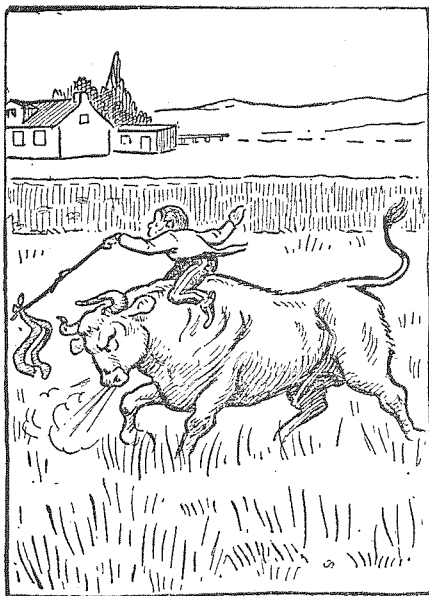
27.

Razjarjena množica je zmerjala in žugala Bobiju, a ta je hitro drdral naprej. Pobiral je jajca in jih drugo za drugim metal svojim preganjalcem v glave. To je bil smešen prizor! Rumcnjaki so se cedili ljudem po laseh ter jim zalivali oči, nosove in uhlje.

28.

Ko je avtomobil šel mimo zadnje hiše in že prišel med travnike, je voznik šele zapazil, da za njegovim hrbtom nekaj ni v redu. Takoj je ustavil. Hitri Bobi je že švignil z avtomobila in jo ucvrl po travniku. Smuk! in že je bil onkraj ograje.

29.

Ljudje so s krikom in vikom pridrli za njim in so se pripravljali, da preplezajo plot. Bobi je bil v smrtni nevarnosti. Toda po travniku se je pasel strašanski bik. Bobi si hitro odveže rdečo ovratnico, jo priveže na vejico, ki jo je našel v travi, skoči biku na hrbet in začne mahati z rdečo zastavo biku pred očmi.

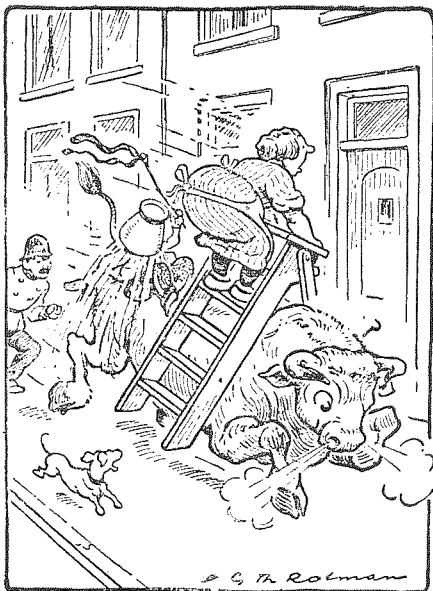
J. Th. Rotman

In tedaj se je začelo. Bika je rdeča barva razjezila. Zaletel se je skozi ograjo in rjoveč zdivjal za ljudmi. Kmalu so bili spet vsi v mestu in so zmešani tekali po cestah. V smrtnem strahu so plezali na zidove in drogove. Celó v kanale so se skrivali. Ko so prestrašeni tekali, so padali čez vozičke s kruhom in sladoledom. Zmešnjava je bila taka, da mesto še ni pomnilo hujše.

32.

Čist dom je najlepša pohvala gospodinjne. Zato je stala gospa Nosanova na lestvici pred svojimi vrati in vneto čistila okno nad njim. V tihi, mali ulici je bilo vse mirno in pokojno.

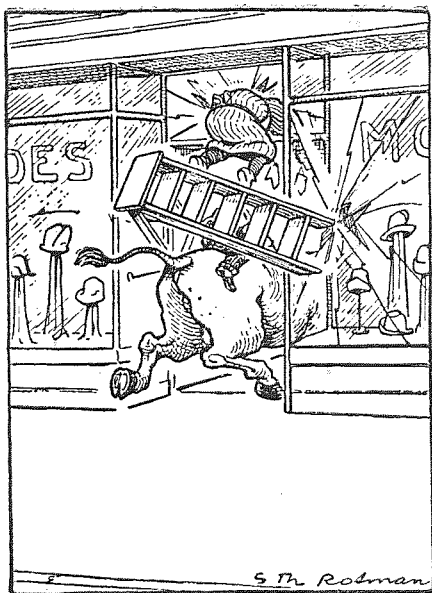
33.

Tedaj pa — glejte bika, kako divje prihrumi. K tlom sklanja penasti gobec, nič ne vidi, nič ne sliši... Tresk! Tresk! butne z glavo pod lestvico in teče naprej z gospo Nosanovo, ki se drži še vedno na lestvici. Strah in groza!

34.

To pa ni bila zadnja nesreča. Koliko jih še pride! Francek Polenta, čistilec oken, ki je hotel namočiti gobo, se je na glavo prekucnil v vedro. Ubožec je obtičal v njem z nogami navzgor.

35.

Bikova jeza je postajala vedno hujša, zakaj lestvica ga je vedno bolj tiščala. Iz obupa se je slednjič zakadil v neko trgovino in... žvenk, klenk, rompompon! — je lestvica razbila lepo in veliko okno. Gospa Nosanova je pa zletela na nos skozi vrhnje okno v trgovino.

36.

To je bila imenitna trgovina z ženskimi klobuki. Bik je takoj šel na delo: okno, zrcala, vse je šlo na kose! Klobuki in škatle so poteptani ležali okrog. Besna žival je s svojimi okornimi nogami kar teptala klobuke, trakove, vrvice in cvetlice.

37.

Ko se je bik nadvjajal, je stopil iz trgovine ves okrašen s klobučki in tra-kovi. Ponosno je odkorakal po cesti. Tako prevzetno je hodil, da je pozabil zbe-žati, ko so ga ulovili... Gospa Nōsanova se je srečno rešila. A kje je bil Bobi? Nobeden ga ni videl.

38.

Jož, jož! Uboga trgovka je zdihovala in tekala sem in tja. Vse je bilo uničeno in poteptano. Zbrala je vso korajžo, zavezala še edino škatlo, ki je bila ostala čela, in zaklicala vajenki: «Karlinca, brž steci s tem klobukom h grofici Hildi Miauski. Že pred dvema urama bi morala biti pri njej.»

39.

Karlinca je hitro tekla h grofici Hildi. Gospodična je kar skakala od veselja: «Glej, mamica, dobila sem svoj novi klobuk!» Gospa mamica je vzela naočnike in nestrpno čakala, da bo hčerka odprla škatlo. «Res sem radovedna, kakšna krasota se bo prikazala», je rekla.

40.

A tisti hip je od strahu skočila skoro do stropa. Zakaj — frk! — je odletel pokrov od škatle in hudobni Bobi ji je skočil v obraz in se s svojimi dolgimi, kosmatimi rokami oklenil njenega vratu. S studom je vrgla strašno pošast od sebe in pričel se je divji lov.

41.

Bobi jo je najprej popihal na omaro, kjer je stala posoda za čaj. Tresk! in vse je ležalo na tleh! Nato je skočil na peč in že se je prevrnila krasna ura in dragocen porcelanast vrček je šel ves na kose.

42.

To je bilo pa že preveč. Gospa mamica se je tresla od jeze. Pograbila je težko posodico za pepel in jo zagnala proti Bobijevi glavi. — Toda joj, Bobi se je urno odmaknil in najlepše zrcalo se je razletelo na sto kosov. Bobi je pa nepoškodovan odnesel pete.

43.

Bobi je hotel biti na varnem. Bežal je skozi sobe in hodnike. Tako je prišel v vrtno sobo. Tam se je gospod grof Miauski ves zadovoljen zibal pri oknu v svojem stolu — tako, da se je vsakikrat z glavo dotaknil zavese. Nič ni slišal, ko je Bobi prišel v sobo. Bobi se je naglo skrtil pod časopise, ki so ležali na tleh.

44.

V tistem trenutku sta stopili v sosednjo sobo gospa in gospodična. V svoji jezi sta še vedno iskali opico, prva s palico, druga s kladivom v roki. «Glej, mama, tam sedi mrcina», je zašepetala gospodična, «tam za zaveso!» In res, zavesa se je zibala... Lop po njem s palico in kladivom!

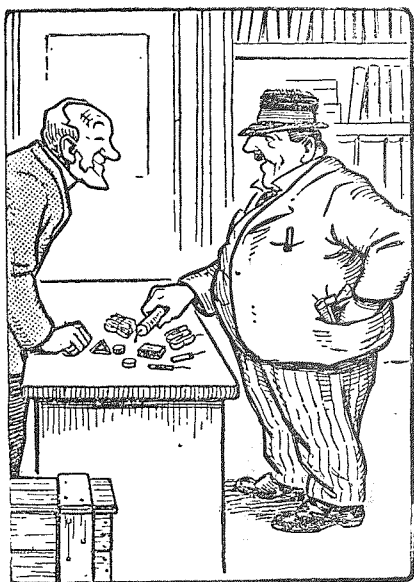
45.

Zaslišal se je krik. A to ni bil opičji glas, ampak glas gospoda Miauskega, ki se je prijel za glavo in padel v ome-dlevico... Nastala je velika zmešnjava. Zato jo je Bobi popihal na cesto. Gospod Miauski še vedno ni prišel k zavesti.

46.

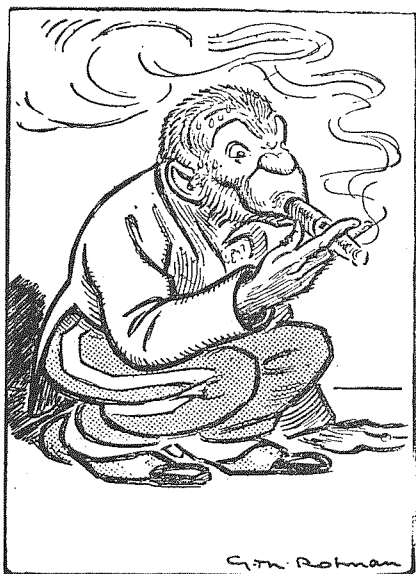
Pred neko trgovino je stal gospod Vodopivec. «Jutri bo velik praznik», je rekel: «Moram kupiti nekaj raket.» Tako je mislil in držal cigaro v roki za hrbtom. «Čas bi že bil, da se tudi jaz naučim kaditi!» je pomislil Bobi. Tiho se je priplazil do gospoda Vodopivca, mu potegnil cigaro iz rok in ušel.

47.

Gospod Vodopivec pa si radi cigare ni belil glave. Stopil je v trgovino, si napolnil žepe z raketami in drugimi umetnimi ognji, plačal in odšel. «Kako bodo ljudje zijali, ko bom vse to prižgal!» Tako je pomislil in se zadovoljno smejal.

III.

48.

Bobi je med tem že našel tih kotiček, kjer je veselo kadil prvo cigaro. Izprva se mu je zdelo zares imenitno. «Zdaj sem pa res velik gospod!» si je mislil. Toda veselje ga je počasi minilo. Želodec se mu je začel obračati, v glavi se mu je vrtelo in šumelo, mrzel pot ga je oblił.

49.

Prav tedaj je prišel gospod Vodopivec iz prodajalne. «Le sam kadite to robo», je mislil Bobi. Splazil se je gospodu Vodopivcu tiho za hrbet in mu gorečo cigaro spustil v žep. Gospod Vodopivec ni nič zapazil. Kar veselo je hitel naprej.

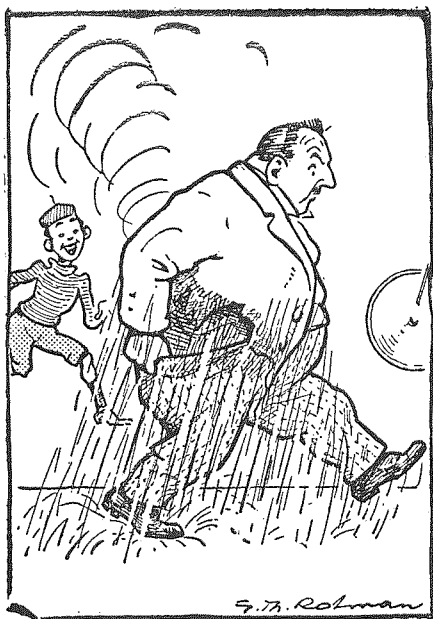
50.

Kar se je nato zgodilo, je bilo strašno. Cigara je zažgala rakete in iz Vodopivčevega žepa se je zaslišalo strahotno sikanje in pikanje. Cel kres je nastal okrog nesrečneža, ki je v smrtnem strahu zdirjal po ulicah. Nobeden si ni upal k njemu, da bi mu pomagal.

51.

Hvala Bogu! V najhujši stiski je zagledal cestni vodnjak z velikim koritom, ki je bilo polno vode. Gospod Vodopivec ni nič pomišljal, kar skočil je v vodo. Ogenj je takoj ugasnil. Gledalci so veselo vriskali, ko je Vodopivec ves moker prikobacal iz vode.

52.

Joj, kakšen je bil! Njegov lepi jopič je zgorel, tudi denar je zgorel in vse imenitne rakete so bile pokvarjene. Ves obupan in osramočen je tekel domov. Res so ga vsi ljudje gledali radi nesrečnih raket — in še smejali so se mu!

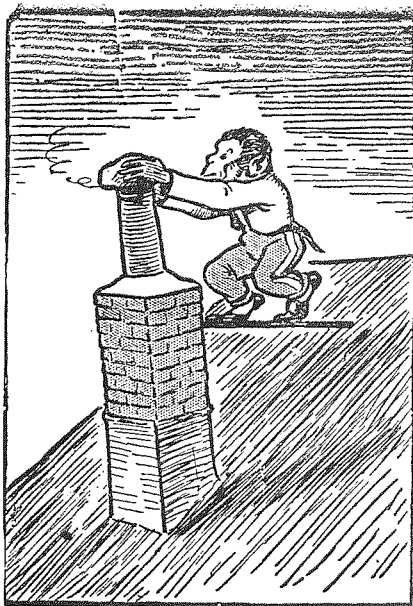
53.

Bobi pa ni počakal, da bi videl, kako se je žep gospoda Vodopivca vžgal. Zapodil se je po ulicah in pobegnil iz mesta. Ves truden in lačen se je klatil po polju. Zagledal je lepo jablano..., kako mu je poskočilo srce! Splezal je nanjo in si napolnil želodec z jabolki.

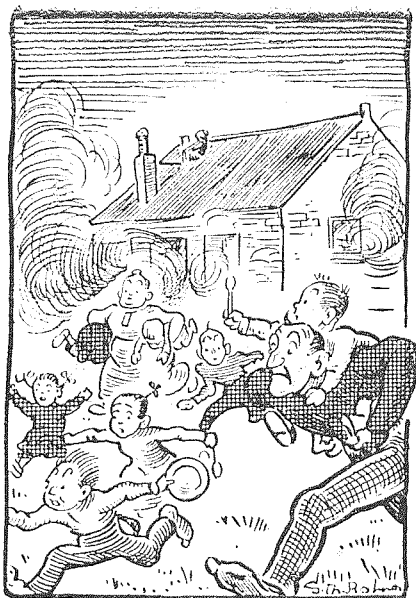
54.

Tako sit je bil, da ga je zgrabil spanec. Splezal je na streho neke hiše, ki je stala tam blizu, da bi na njej prenočil. A glej ga spaka! Prav pred njegovim nosom je stal dimnik, ki je bruhal goste oblake dima in saj. «Tega pa ne bom prenašal!» je rekel Bobi.

55.

Splezal je dol in se kmalu vrnil na streho z velikim kamnom. Položil ga je na odprtino dimnika, tako da dim ni mogel več iz njega. Nato je sedel na prejšnje mesto in zaspal.

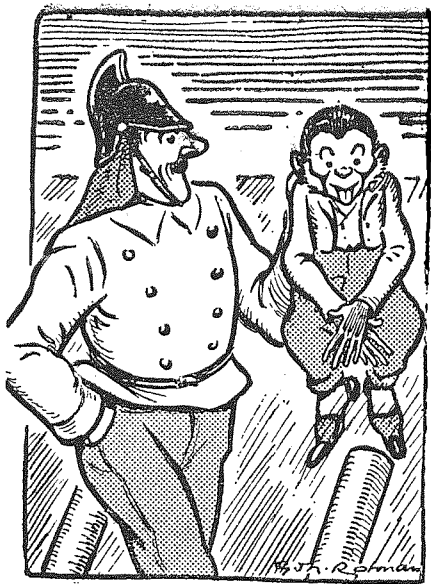
56.

Spodaj v kuhinji je sedela vsa družina zbrana za mizo in zajemala močnik. Kar naenkrat pa so se privalili iz peči oblaki črnega dima in napolnili vso hišo. «Gori, gori!» so zakričali ubogi ljudje in vsi zbežali na dvorišče.

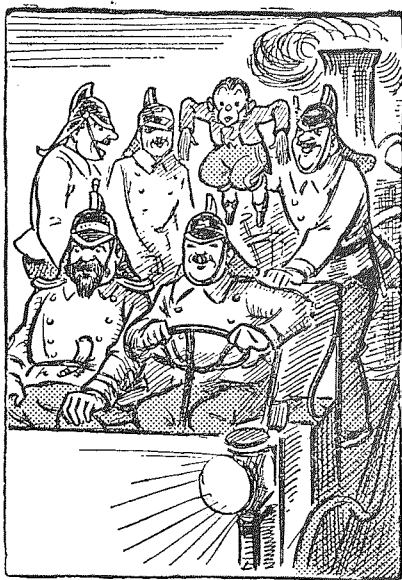
57.

Prihiteli so gasilci. Bistrourni načelnik je kmalu zagledal krivca nesreče. «Na streho poglejte!» je zaklical. «Tudi to je delo tiste presnete opice. Le poglejte jo, kako brez skrbi spi za dimnikom.»

58.

Brž so prinesli veliko lestev. Eden od gasilcev je prav previdno splezal na streho. Tiho, tiho se je približal opici... Pograbil jo je — hop — in nesrečni Bohi je bil že spet ujet. Prav nič mu ni pomagalo, da se je drl, kakor bi ga devali iz kože.

59.

Gasilec je odmašil dimnik. Potem se je z Bobijem pod pazduho ponosno spustil na tla. Z Bobijem so se gasilci zmagoslavno vrnili v mesto. Tam so nesrečnejša izročili policiji.

60.

«Da, da», je zaklical gospod komisar. «Vendar te imamo. Zdaj bo pa konec tvojih hudobij, da veš!» S prstom mu je zažugal in z jeznim glasom rekel: «Jutri, preden bo ura devet, boš visel!»

61.

Bobi, ves iz sebe od strahu, se je v tistem trenutku pognal naprej in — šavs! je z ostrimi zobmi ujel komisarjev kazalec. Joj, kako je zakričal strogi gospod! Vse, ki so ga slišali, je kar mrzli pot oblil. Policaji so kmalu rešili komisarja. Hudobnega Bobija so pretepli in ga vrgli v temno celico.

62.

Okence v Bobijevi ječi pa ni bilo dovolj tesno za njegovo glavo in postavo. «To imam pa srečo!» je pomislil Bobi. Preden je sonce zjutraj vstalo, je bil prebrisanec že na svobodi in se je veselo potepal po polju.

63.

Gospod Bizgec je tisto jutro zgodaj vstal. Potem je žel z ženo in z otrokom loviti ribe za kosilo. S trnkom v roki je miroljubno sedel ob vodi in ribe so druga za drugo romale v koš. Ko je Bobi to zagledal, so se mu ribice zasmilile. «Ne bojte se, uboge stvarce!» je mrmral, «pomagam vam!» Začel je jemati ribe iz košare in jih metati na travo.

64.

Pobral je eno ribo in jo vzdignil, da bi jo vrgel zopet v vodo... Gospa Bizgečeva pa ni bila vajena zgodaj vstajati, zato je bila še zaspana. Ker ni bilo nikogar blizu, se je ojunačila in iztegnila roki, kar je mogla nazaj in iz dna srca zazehala: «U-a! U-a!»

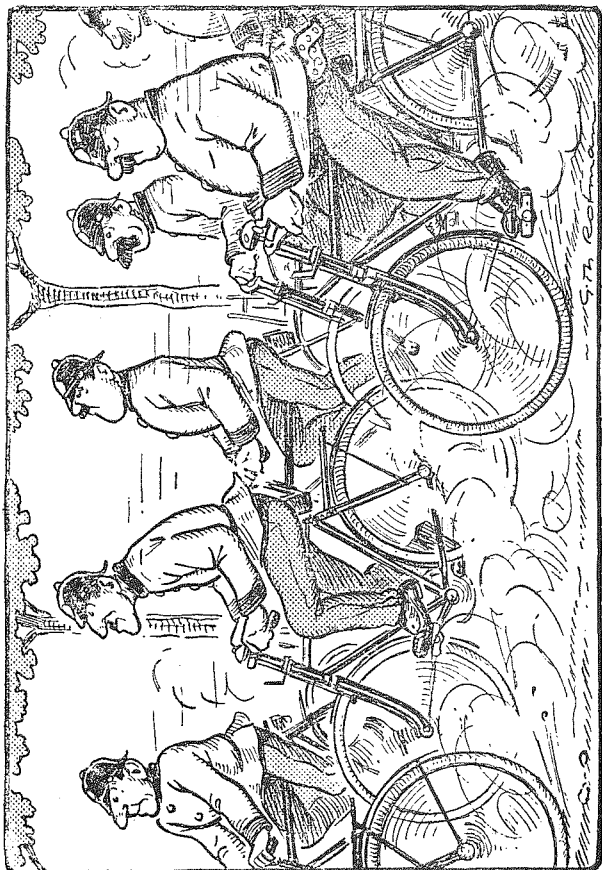
65.

Prav v tistem trenutku je priletela po zraku Bobijeva riba. Pljusk! je tlesnila gospej za vrat...! Drrr! je zamigal mrzli repek in ribica je zdrčala za njeno lahno letno obleko...

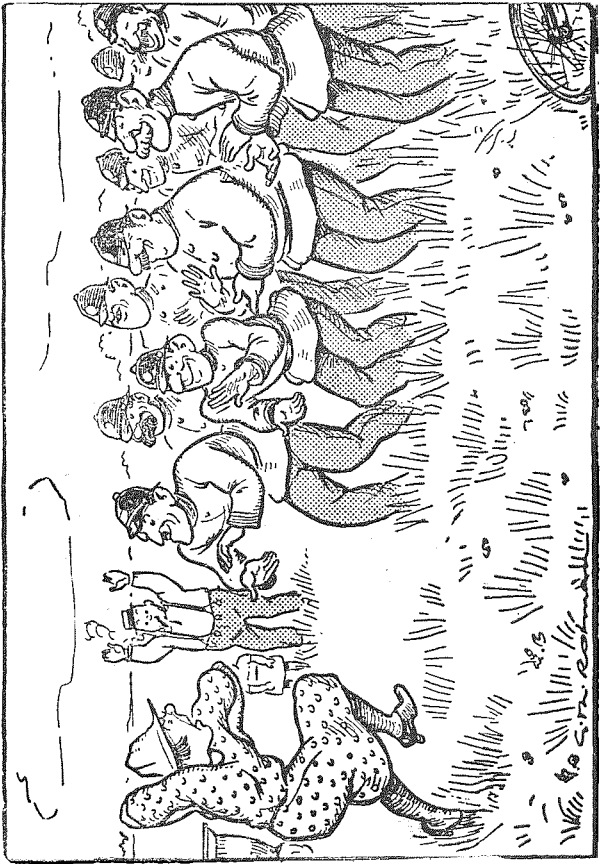

66.

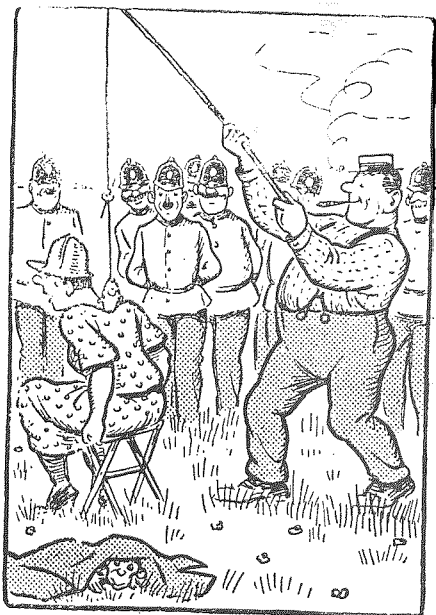
Joj, kakšna reč je nastala! Gospa Bizgečeva je skočila pokonci, se vrtela kakor zmešana, vrgla se na tla in se valjala po travi. A vse zaman, ni se mogla rešiti mrzle ribice. Mislila je, da ji je mož napravil to grdobijo, zato je siromaka divje ozmerjala. Bobi se je pa urno skrila pod jopič gospoda Bizgeca, ki je ležal v travi.

Na policiji in v mestu je tačas nastala velika zmešnjava. Gospod komisar je prišel prav zgodaj na policijo. Policaji so se postavili v dve vrsti, on pa je prav važno šel proti celici, da bi Bobija odpeljal na morišče. Vzel je v roke težke ključe, odklenil vrata in..... o groza! Kar je kričal jezni gospod, ne smemo ponoviti, ker bi bilo prehudo. Zaklical je policajem: «Hitro sem vsi! Sedite takoj na svoja kolesa in preiščite vso okolico. Gorje vam, če se vrnete brez opice!»

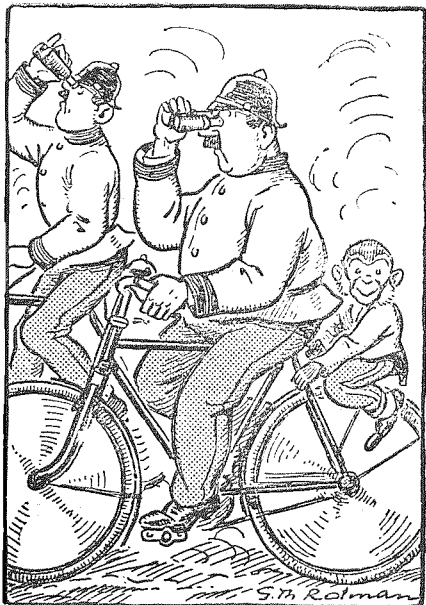

Junaški policaji so se odpeljali na lov. Pazljivo so gledali na levo in desno. Prišli so do travnika, po katerem je gospa Bizgečeva še vedno skakała kakor obsedena. Policaji so skočili s koles in se ji radovedno približali. Gledali so in niso vedeli, kaj naj pomeni to skakanje. Nato se eden oglasi in pravi: «Jaz pa vem, kaj je to. Videl sem že nekaj podobnega, kò so Rusi plesali svoj narodni ples. Gledalci morajo pri tem plesu ploskati z rokami!» In res so začeli policaji z roko ob roko — plosk, plosk! — kakor delajo Rusi pri plesu. Prav veselo je bilo.

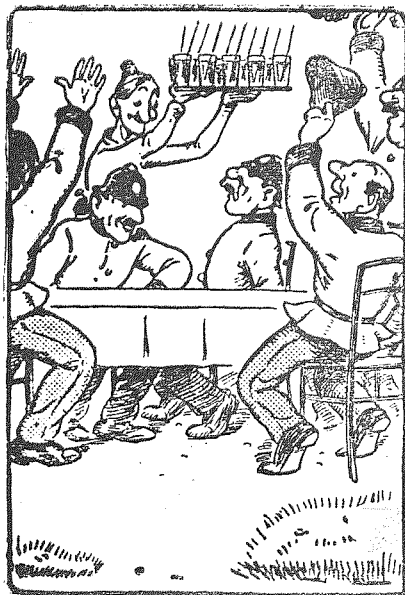
71.

Uboga žena pa je pokazala na svoj vrat in zakričala: «Riba! Živa riba za mojim vratom! Brrr! doli leze! Pomagajte! Umrla bom!» Tedaj je gospod Bizgec nataknil na svoj trnek črva, spustil ga svoji ženi za vrat in v veliko veselje vseh gledalcev povlekel skakačo živalčo na svetlo.

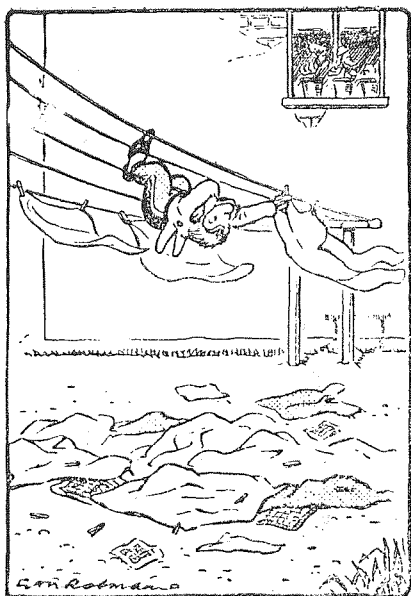
72.

Policaji so z glasnim smehom zopet zajahali svoja kolesa in se odpeljali. Z daljnogledi so se ozirali na vse strani, da bi kje zagledali prebrisano opico. Kaj bi rekli, če bi videli, kako je Bobi zadovoljno sedel na blatniku zadnjega kolesa?

73.

Od prahu in vročine pa so bili policaji kmalu žejni. Ustavili so se v gostilni «Pri zlati zvezdi». Stopili so s koles in sedli za mizo na vrtu. «Prosimo, gospa Motovilčeva», so klicali, «prinesite nam brž deset limonad!» In res je pijača kmalu stala na mizi.

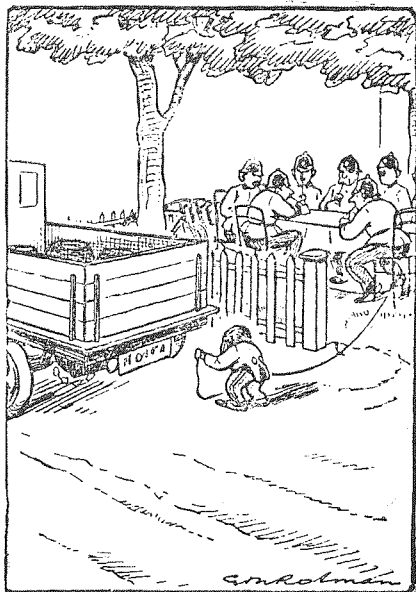
74.

Kaj pa je delal Bobi tačas? Smuknil je o pravem času s kolesa in se splazil na vrt za hišo. Tam se je sušilo perilo in se bleščalo v soncu kakor sneg. Smuk, smuk! je Bobi metal kos za kosom na tla. Nato pa je odvezal tudi vrvico.

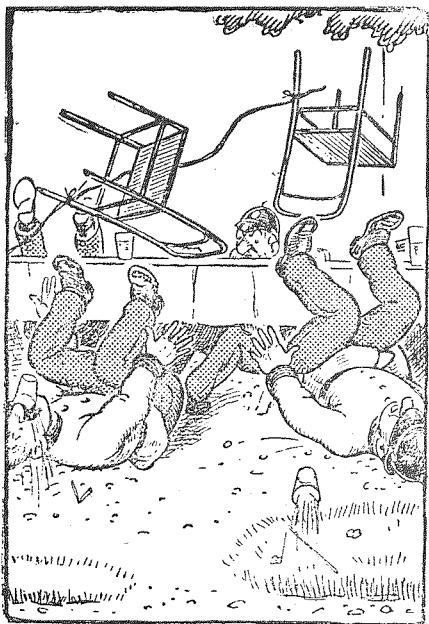
75.

Vse vrvice je skupaj zvezal tako, da je dobil dolgo vrv. Z njo se je splazil k policajem. Ti so mirno srkali limonado. Previdno jim je zlezal za hrbet in privezal vrv za vse stole.

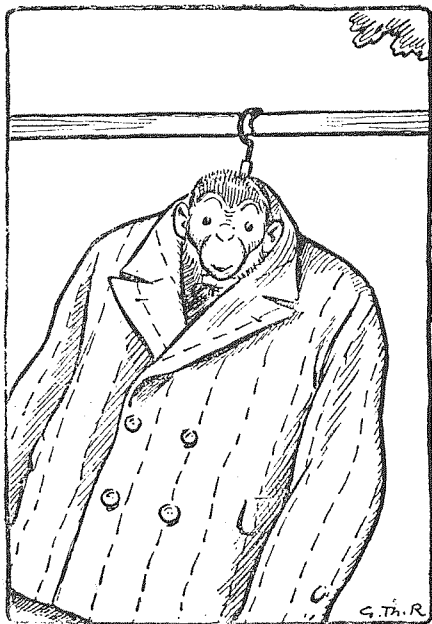
76.

Pred vrtno ograjo je stal velik kamijon. Voznik je odložil nekaj sodčkov piva in se pripravljaj na odhod. Bobi je privlekel svojo vrv in jo naglo privezal k zadnjemu koncu avtomobila. In tedaj — o strah in groza!

77.

Tut! je zatrobilo in avtomobil je kar naenkrat potegnil in oddrdral po cesti. Policajem so v tistem hipu zmanjkali stoli pod sedali, tako da so se vsi naenkrat zavalili po tleh! Zdaj se jim je tudi posvetilo, da samo Bobi lahko naredi tako hudobijo.

78.

Strašno jezni so se možje pobrali, pripravili pištole in začeli dirjati po vrtu, da bi ujeli opico. V smrtnem strahu je smuknil Bobi v lepo poletno obleko, ki je visela za hišo. «Tu me ne bo nihče našel», je pomislil.

79.

Toda zmotil se je, zakaj eden izmed policajev ga je zagledal. V tistem trenutku — ojoj! — je bilo namerjenih v obleko deset svetlih pištol in deset strelov je počilo, bum! Bobi je kakor blisk švignil iz obleke v kuhinjo.

80.

Ko so policaji tekli za njim, je prišla na vrt gospa Motovilčeva. Kmalu bi jo kap zadela, ko je zagledala zamazano in pohojeno perilo in obleko svojega sina, ki je bila prëluknjana kakor rešeto. — Joj, joj, vroče solze so se ji udrle po licih.

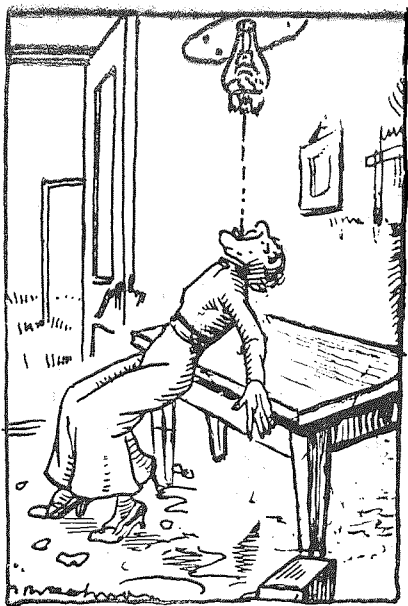

81.

V kuhinji pa se je začel pravi pekel. Krogle iz pištol so žvižgale na desno in levo, prebijale so okna in razbijale vse. Ubogi Bobi, ves zmešan od strahu je skakal s stola na omaro in z omare na kuhinjsko tehtnico. Tako hiter je bil, da ga nobena krogla ni zadela.

Pok! Žvenk! svetiljka je bila razbita. Pif! paf! lonec z marmelado je šel na kose! Resk! Tlesk! V vrču za mleko je bila luknja! Tresk! Tresk! Stol se je sesul na kose in debelega policaja Rohnjača so oblili curki, ki so brizgali iz svetiljke in iz vrča za mleko. Bobi se je pognal prav predrzno skozi odprta vrata v sosednjo sobo. A tudi tja so hrabri policaji udarili za njim. Že mu je pretila smrt.

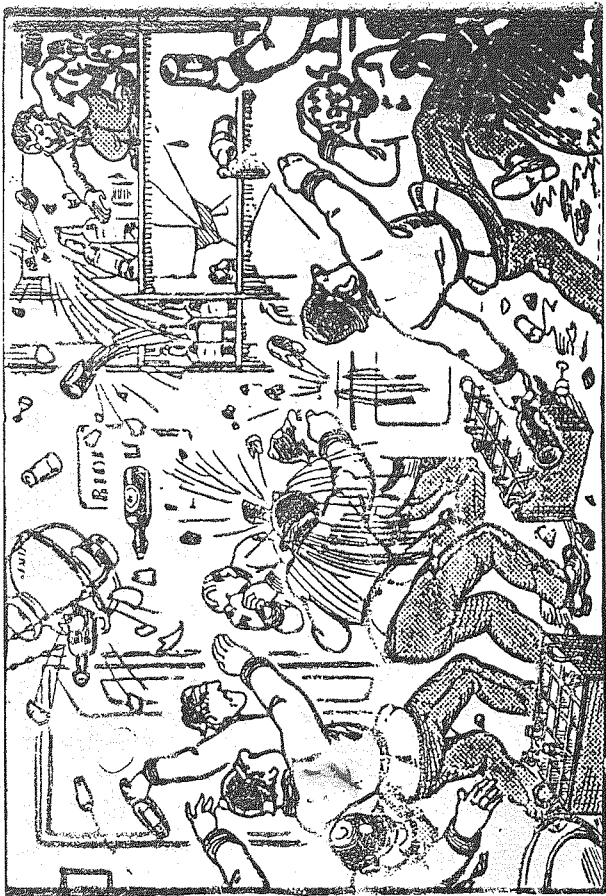
84.

Prav tedaj je prišla gospa Motovilčeva v svojo kuhinjo... Joj, joj, kako obupno je zajavkala, ko je videla razdejanje! «Oh, vse kar sem imela, je pokončano!» je tarnala in vila roke, dokler se ni onesveščena zgrudila.

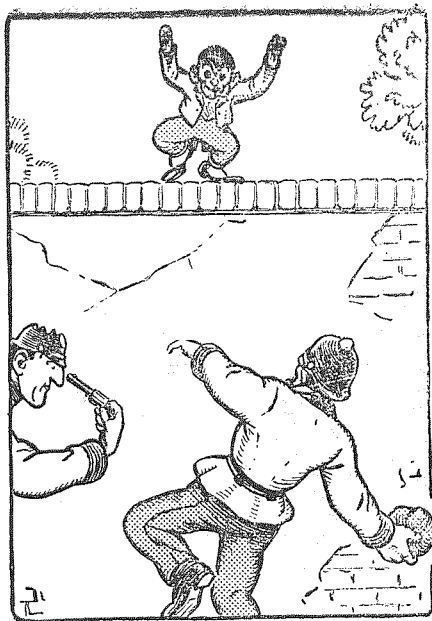

85.

To kar se je zgodilo v sobi, je bilo res prestrašno! Spet ni mogel nihče zadeti opice. Tudi tu so letele črepinje na vse strani. Ampak tukaj je bilo vse bolj dragoceno kakor v kuhinji. Lepa posoda za kavo, zrcalo, ura — vse, vse je šlo na kose. Prav nič ni ostalo celga razen Bobija!

Policajem so zmanjkale krogle. Zdaj je Bobi zdirjal v krčmo. Skočil je na najvišjo polico. Policaji, ki niso več imeli krogelj, so začeli metati v Bobija pokalice, pivo in druge steklenice. A tudi Bobi se je hotel pokazati junaka! Hrabro je meta! nazaj, kar je našel. Z žvenkom in klenkom so se steklenice in kozarci veselo razbijali drug ob drugem in izlivale svojo tekočino policajem na glavo.

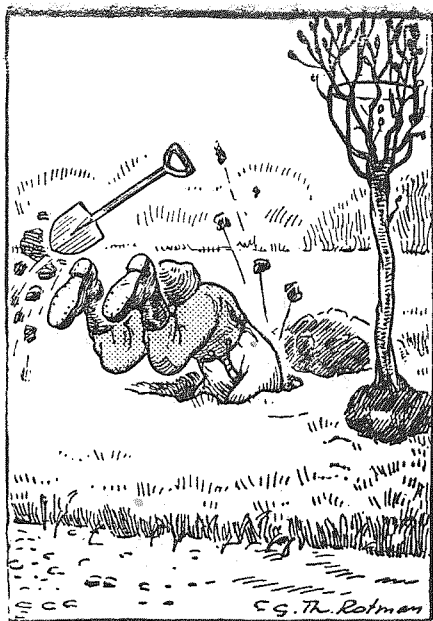
88.

Opica je bila vesela take zmešnjave. V pravem trenutku je skočila skozi razbito okno iz sobe in zbežala čez vrtove za hišami. Dva policaja sta zdirljala za njo do visokega zidu. Bobi je bil takoj na vrhu in se jima je začel spakovati. Policaj je divje zgrabil velik kamen in...

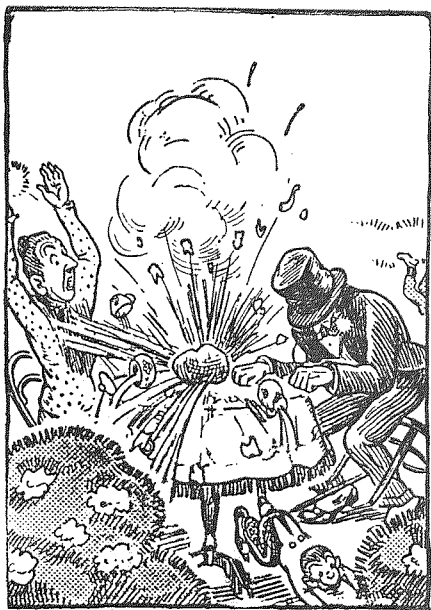
89.

Za zidom sta tačas sedela za mizo teta Mari in stric Žorž. Pila sta kavo in se ljubeznivo pogovarjala o starih lepih časih. Tam blizu pa se je vrtnar pripravljaj, da bi vsadil drevo. Najprej je hotel izkopati jamo.

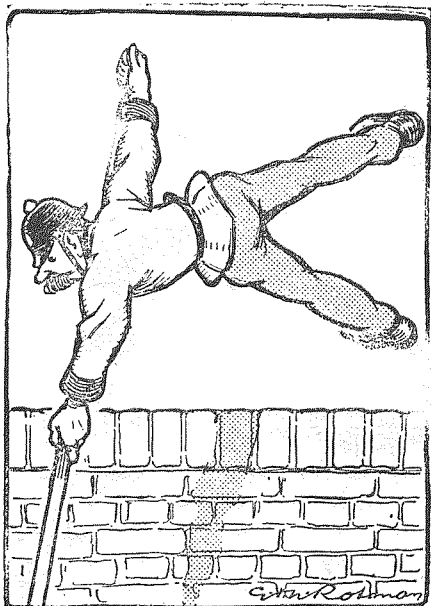
90.

Švrk! je zagnal policaj svoj kamen. toda ne Bobiju v glavo. Kamen je sfrčal čez zid in priletel naravnost v vrt-narja, ki se je prav takrat sklanjal nad jamo. Revež je z nosom padel v luknjo in kmalu bi se bil v gnoju zadušil.

91.

Frk! Za prvim kamnom je priletel še drugi — oh, pa ne tja kamor bi moral. Z vso silo je lopnil na stričev klobuk in ga potisnil siromaku globoko na uhlje. S klobuka je kamen odletel na posodo za kavo in jo razbil na tisoč koscev.

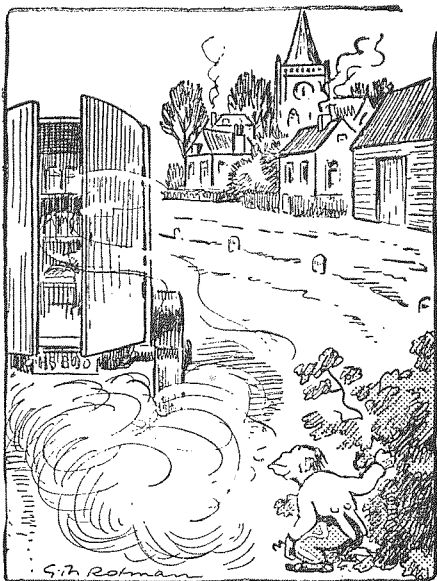
92.

Bobi se je bal, da bi ga tretji kamen vendar ne zadel. Zato je zdaj skočil z zida. Policaj pa je zaklical: «Le počakaj, razbojnik, misliš, da me boš tako vlekel za nos.» Jezno je zagrabil za kol, ki je ležal na tleh, se zaletel in v močnem skoku....

93.

....zletel pó zraku. Ali joj nesreče!
Štrbunknil je po glavi v mali ribnik
za zidom. Voda je pljusknila visoko v
zrak in z njo vse race, ribe in žabe, ki
so plavale v njej.

94.

Preden je preplašeni policaj zlezel na suho, je bil Bobi že na poti v Kurjo vas. Truden in lačen se je vlekel po prašni cesti. Kar se pripelje mimo njega avtomobil, iz katerega je prekrasno dišalo po svežem kruhu, pogačah in poticah.

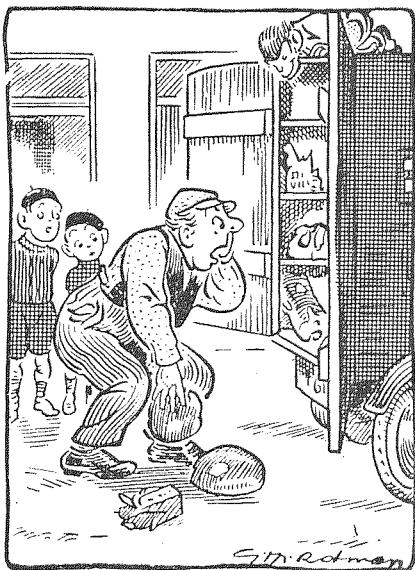
95.

Avtomobil se je ustavil. Iz njega je zlezel pek. V neki hiši je moral oddati več hlebov kruha. Bobi je takoj pograbil to priložnost za rep, skočil v voz in se skrila v kotiček.

96.

Avtomobil je oddrdral naprej. V njegovi notranjosti se je začela strašna tatvina. Nobena torta in nobena pogača ni ostala cela. Bobi je lomil hlebce in iz njih pobral vse rozine.

97.

Ubogi pek ni niti slutil, kaj se godi za njegovim hrbtom. Ko je zopet ustavil avto, da bi oddal nekaj hlebcev, je odprl vrata voza. O groza! Ubogega peka so kar slabosti prijela, oči so se mu na široko odprle in usta niso mogla spraviti glasu iz sebe.

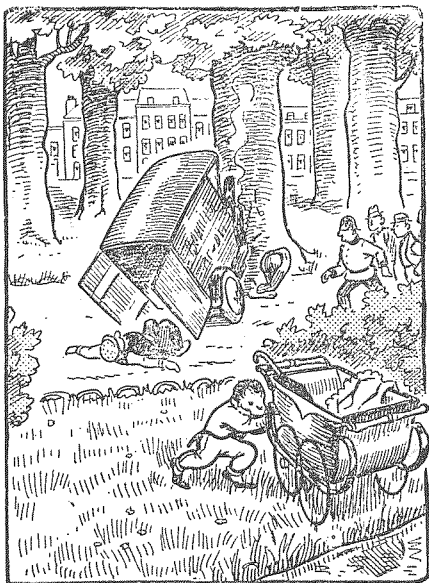
98.

Siromaku se je v hipu zmešalo. Skočil je na voz in začel metati hlebce, pogače in torte na vse strani. Kričal je: «Proč, proč, proč! Vse je pokvarjeno, vse pokončano!» Otroci so imeli pa pri tem veliko veselja. Najedli so se sladkarij za vse leto.

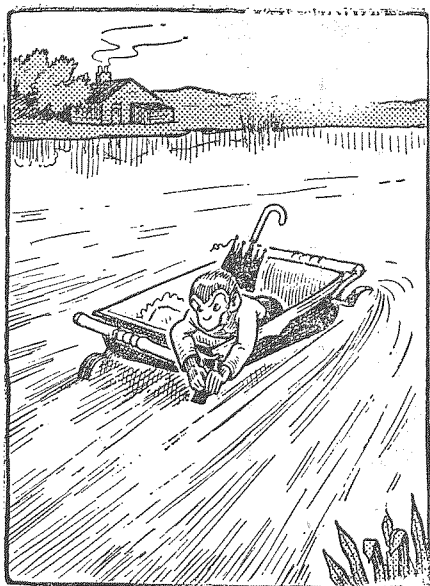
99.

Ta čas je zlezel Bobi na streho avtomobila in se smejal jezi ubogega peka. Nato se je splazil spredaj na šoferjev sedež. Vlekel je za železa in sukal krmilo, dokler se ni avtomobil spustil v dir po ulicah. Nastala je velika zmešnjava in nesreča. Slednjič je pa ropotaje zavozil v mestni vrt.

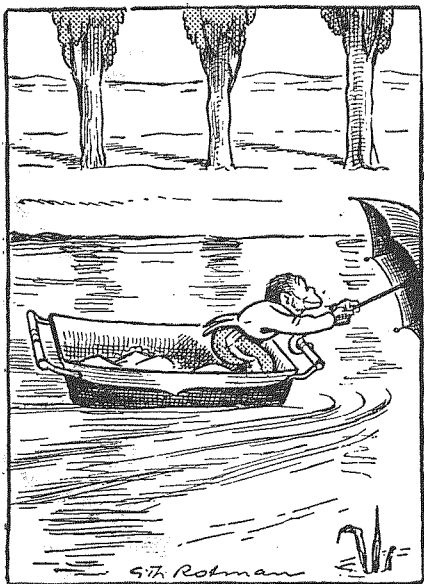
100.

Ljudje so prestrašeni letali na vse strani. Avtomobil pa se je zaletel — bum! — v drevo. Bobi se je pravočasno rešil in skočil z njega. A ubogi pek je obležal nezavesten na tleh zraven svojega razbitega voza. Bobi je gledal okoli sebe, kam bi se skrila. Zagledal je ob vodi otroški voziček in v njem dežnik. Takoj mu je prišla rešilna misel.

101.

Porinil je voziček v vodo in skočil vanj. Ko so ga ljudje zagledali, je že plaval po reki. Voziček se je komaj držal na vodi, ker so ga železna kolesa vlekla navzdol. Zato je Bobi hitro hitro odvezal pasove in kolesa so zgini-la v vodo.

102.

A vožnja je bila še vedno prepočasna. «Kako počasi lezem!» je pomislil. Tedaj se je zmisлил nekaj pametnega. Vzel je dežnik in ga odprl. Veter je zapihal vanj, ga napel kot jadra in — Bobijeva ladja je hitro zdrčala po vodi.

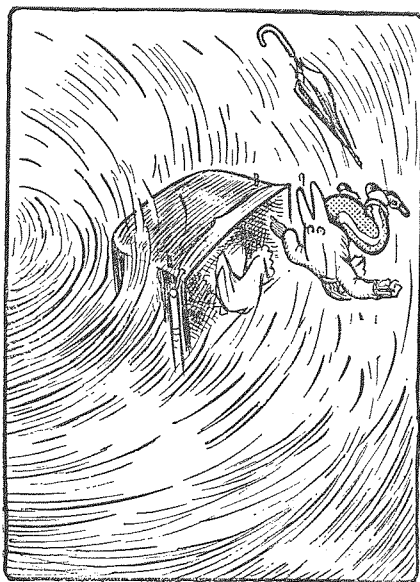
103.

Prišel je do velike reke in reka ga je zanesla v morje. Zdaj je bilo konec zabave! Zibalo ga je gor in dol, metalo sem ter tja. Voda mu je kar brizgala okoli ušes. Nesrečni Bobi se je sam; sebi smilil.

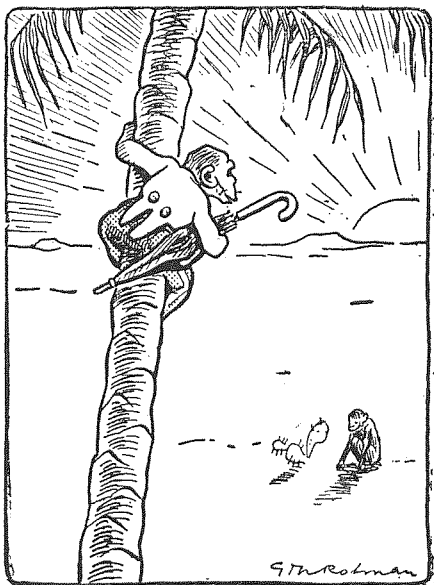
104.

Najhujše je bilo pa to, da se je oglašila strašna lakota. Kako je bil srečen, ko je na dnu vozička našel veliko steklenico mleka! Željno jo je nastavil na usta in polokal sladko pijačo.

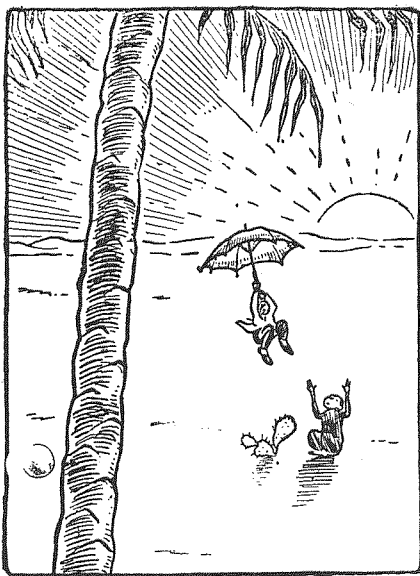
105.

Med tem so ga valovi nesli dalje in dalje. Približal se je tuji deželi. Valovi so ga vrgli z veliko močjo na breg. Prestrašen je pogledal okoli sebe in zagledal palme. «Ura! Ura!» je zakričal od veselja. «Prišel sem v Afriko!»

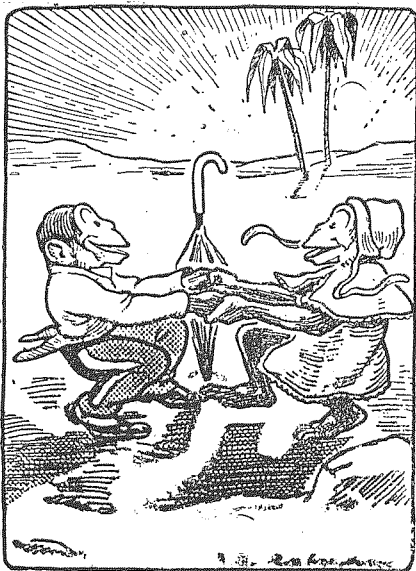
106.

Takoj je splezal na palmo in pogledal dol, kje bi našel koga, da bi se z njim igral. In res je nekaj zagledal — ne, tega ne uganete! Zagledal je — Bobuljico, svojo ljubo sestrico! «Oh Bobuljica!» je veselo zakričal. «Sestrica, počakaj me! Jaz sem, tvoj Bobi!»

107.

Takoj je razpel dežnik, prijel močno za držaj in se spustil s palme. Počasi je plaval dol in se opotekel v pesek blizu svoje drage sestrice. Kako veselo sta se objela! Nič drugega ni bilo slišati kakor «ljubi brat» in «ljuba sestrice!» Poljubi so cmokali, da bi jih bilo težko šteti,

108.

«Pojdi z menoj!» je rekel Bobi in odpeljal sestrico na morski breg, kjer je še ležal voziček. V vozičku je bilo nekaj otroških oblek in Bobi jih je dal Bobuljici. Ko jih je oblekla, sva zaplesala od veselja in se vrnila k staršem. In nikoli več ni Bobi zapustil svoje drage afriške domovine.

